

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Asan/3/2019
Identifikačné číslo spisu: 7017200177
Dátum vydania rozhodnutia: 14.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7017200177.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci sťažovateľa: LABAŠ s.r.o., Textilná 1, Košice, právne zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Miklošom, Vodná 6, Košice, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2016/6410 O-878/2016 zo dňa 02.02.2017, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/26/2017-50 zo dňa 28. júna.2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/26/2017-50 zo dňa 28.06.2018 m e n í tak, že rozhodnutie Národného inšpektorátu práce č. OPS/BEZ/2016/6410 O-878/2016 zo dňa 02.02.2017 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi p r i z n á v a úplnú náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2016/6410 O-878/2016 zo dňa 02.02.2017.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobná námietka žalobcu týkajúca sa nedostatočne zisteného stavu veci, a nesprávneho právneho posúdenia, nie je opodstatnená, a nezodpovedá výsledkom vykonanej inšpekcie, ktoré v podstate uznal aj konateľ žalobcu za objektívne. Vzhľadom na to, že žalovaný nevytýkal žalobcovi tú okolnosť, že žalobca neposkytoval svojim zamestnancom osobné ochranné pracovné prostriedky, nie je opodstatnená.

3. Krajský súd uviedol, že výrok napadnutých rozhodnutí nie je v rozpore s odôvodnením rozhodnutia, keďže v odôvodnení obidva správne orgány poukázali na dôležitosť uvedených dokumentov, t.j. zoznamu poskytovaných osobných ochranných pracovných prostriedkov, posúdenia rizika a hodnotenia nebezpečenstiev vyplývajúcich z pracovného procesu a z pracovného prostredia, a ich vzájomného súladu. Vzhľadom na uvedené nebolo, podľa názoru správneho súdu, preto potrebné dokazovať, akú obuv mali zamestnanci menovaní vo výroku rozhodnutia, ktorých správny orgán uvádza ako príklad k tomu, že žalobca neposkytoval ochranné pracovné prostriedky, a to protišmykovú obuv, ale títo zamestnanci používali vlastnú obuv.

4. Odôvodnenie oboch napadnutých rozhodnutí nepovažoval krajský súd v rozpore s ustanovením § 48 zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov o správnom konaní, keďže obsahujú ustanovenia právnych predpisov, porušenie ktorých bolo žalobcovi vytýkané, ako aj dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu, ako aj ich vyhodnotenie týchto dôkazov. V preskúvanom prípade išlo o administratívny delikt žalobcu, u ktorého platí zásada objektívnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti za výsledok, preto nie je opodstatnená žalobná námietka žalobcu spočívajúca v tom, že žalovanému vytýkal nepreukázanie zavinenia zo strany žalobcu.

5. K námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávneho úradného postupu spočívajúcom v tom, že so žalobcom nebol prerokovaný dodatok č. 1 k protokolu z inšpekcie práce, ktorý sa podľa zákona o inšpekcii práce stáva súčasťou protokolu, súd uviedol, že ju nepovažoval za dôvodnú, pretože z ustanovenia § 14 zákona o inšpekcii práce je zrejmé, že s kontrolovanou osobou je inšpektorát práce povinný prerokovať protokol, čo sa aj udialo. Kontrolovaná osoba je oprávnená podať písomné vyjadrenie k protokolu a po jeho posúdení inšpektorát práce vyhotoví dodatok k protokolu. Tento dodatok, v ktorom sa uvádza stanovisko inšpektorátu práce k vyjadreniam kontrolovanej osoby, už nie je potrebné opätovne prerokovávať s kontrolovanou osobou, pretože neobsahoval žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli uvedené v protokole. Dodatok č. 1 bol preukázateľne doručený žalobcovi a jeho existencia bola uvedená aj v oznámení o začatí správneho konania. Poukazovanie na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo strany žalobcu nie je dôvodné, pretože nejde o všeobecne záväzný právny názor.

6. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj žalobnú námietku týkajúcu sa nezákonnosti protokolu v znení dodatku a jeho požiadavka na zrušenie protokolu je nedôvodná, pretože žaloba smerovala k preskúmaniu zákonnosti rozhodnutí inšpektorátu práce a žalovaného, a nebola podaná proti protokolu. Protokol v správnom konaní je jednak podkladom pre rozhodnutie a jedným z dôkazov, ktorý slúži správneho orgánu pre rozhodovanie.

7. Ani žalobnú námietku, v ktorej žalobca tvrdil to, že nedostatok žurnalizácie spisu má za následok nezákonnosť rozhodnutia, nepovažoval krajský súd za dôvodnú, keďže žalobca neuviedol žiadny dôkaz o tom, či, a akým spôsobom boli s jednotlivými listinnými dôkazmi v spise manipulované. Navyiac, súdu bol predložený spis, ktorého listy boli očíslované, bol vyhotovený zoznam listov, ktoré obsahuje administratívny spis. Odkaz žalobcu na právnu úpravu týkajúcu sa vedenia spisov na súde, je v danom prípade neopodstatnený. Na základe vyššie uvedených dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol.

8. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 ods.1 Správneho súdneho poriadku tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

9. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu v Košiciach podal žalobca v postavení sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) dňa 18.09.2018 kasačnú sťažnosť podľa ust. § 438 SSP, ktorou sa domáhal zmeny rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.06.2018 sp.zn. 6S/26/2017 tak, že rozhodnutie žalovaného č. OPS/BEZ/2016/6410 O-878/2016 zo dňa 02.02.2017 v spojení s rozhodnutím Inšpektorátu práce v Košiciach č.k. 389/16/S zo dňa 10.11.2016 sa zrušuje a vec sa vráti žalovanému

na ďalšie konanie. Súčasne sa domáhal náhrady trov konania.

10. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že s rozhodnutím správneho súdu nesúhlasí z dôvodu, že správny súd nesprávne právne posúdil námietky sťažovateľa uvedené v žalobných bodoch a hlavne ústavne nekonformným spôsobom si vyložil pojem poskytnúť pracovnú obuv. Neodôvodnil rozpor výroku rozhodnutia s podkladom pre rozhodnutie, neodôvodnil, prečo žalovaný neskúmal skutočnú podrážku obuvi menovaných zamestnancov.

11. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti poukázal na skutočnosť, že krajský súd nedostatočne preskúmal námietku sťažovateľa o rozpore výroku rozhodnutia s podkladom pre rozhodnutie. Súd sa s touto námietkou vysporiadal len konštatovaním v ods. 35, pričom sťažovateľ poukazoval na skutočnosť, že správny súd sa vôbec nevysporiadal vo svojom rozsudku s namietanou skutočnosťou, že rozhodnutie o uložení pokuty obsahuje menný zoznam pracovníkov, ktorí nemali mať poskytnutú ochrannú obuv protišmykovú, tzn. že toto rozhodnutie je v rozpore s podkladom pre rozhodnutie - protokolom o výsledku inšpekcie práce a tak isto, že výrok rozhodnutia ani jeho odôvodnenie neobsahuje opis, akú vlastne mali mať obuv menovaní zamestnanci na úseku ovocia - zeleniny a predavači na úseku mäsa, aby mohol žalovaný aj správny súd hodnotiť, že týmto zamestnancom nebola aj v skutočnosti poskytnutá obuv s protišmykovou podrážkou.

12. Sťažovateľ má za to, že výrok oboch administratívnych rozhodnutí je zmätočný a nepreskúmateľný, keď vo výroku sa uvádza, že sťažovateľ porušil povinnosť a tiež neposkytol konkrétnym pracovníkom protišmykovú obuv.

13. Sťažovateľ má za to, že ani Inšpektorát, ani žalovaný riadne a dostatočne spoľahlivo nepreukázali, akú obuv mali v čase kontroly zamestnanci sťažovateľa.

14. Sťažovateľ má za to, že v danom prípade išlo len o formálne nedostatky, ktoré mohli byť odstránené tým, že menovaní zamestnanci mali v skutočnosti obuv i s protišmykovou podrážkou. Touto administratívnou vadou nebola spôsobená žiadna škoda na zdraví, majetku ani inej osobe. Podľa názoru sťažovateľa tak žalovaný ako aj súd vec nesprávne právne posúdili.

15. Sťažovateľ v sťažnosti ďalej namietal, že v žalobe upozorňoval na nezákonný postup inšpektorátu, ktorý videl v tom, že Dodatok k Protokolu č. 1 zo dňa 29.02.2016 nebol so sťažovateľom prerokovaný, že sťažovateľ nebol ani vyzvaný na prerokovanie Dodatku č. 1 Protokolu, čím bola porušená zásada úzkej súčinnosti v správnom konaní, čiže bolo porušené právo na riadny proces ako aj obhajobu. Sťažovateľ vyjadril názor, že protokol je povinný inšpektor práce v zmysle § 13 ods. 2 zákona o inšpekcii práce prerokovať so zamestnávateľom, nakoľko v zmysle ust. § 14 ods. 3 písm. a/ zákona o inšpekcii práce je dodatok k protokolu súčasťou protokolu, potom aj dodatok k protokolu, ktorý je súčasťou protokolu je povinný inšpektor práce prerokovať so zamestnávateľom. Zákon o inšpekcii práce podľa názoru sťažovateľa neupravuje žiadnu výnimku, pri ktorej by nebola zákonom uložená povinnosť prerokovať protokol vrátane jeho dodatku.

16. Sťažovateľ namietal nezákonnosť protokolu z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Ani s touto námietkou sa súd, podľa jeho právneho názoru, dostatočným spôsobom nevysporiadal.

17. Sťažovateľ považuje za nedostatočné odôvodnenie krajského súdu aj v tom, že súd sa nedostatočným spôsobom zaoberal námietkou sťažovateľa, že spis bol nesprávne žurnalizovaný. Taktiež sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku. Má za to, že súd si svoju prácu zjednodušil v tom zmysle, že prevzal právnu argumentáciu žalovaného správneho orgánu. Jeho odôvodnenie považuje za formalistické a nedostatočné.

18. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti, ktorú súdu doručil dňa 24.01.2019 uviedol, že s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Košiciach sa v celom rozsahu stotožňuje, považuje ho za vecne správny a zákonný. Je toho názoru, že oba správne orgány, podľa názoru žalovaného, dôsledne vyhodnotili všetky skutočnosti zistené počas výkonu inšpekcie a zároveň sa vysporiadali aj s

argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v odvolaní proti rozhodnutiu o uložení pokuty. Navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“, § 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, zastúpený v súlade s ust. § 449 ods. 1 SSP bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako príslušný súd podľa ust. § 11 písm. g/ SSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s ust. § 452 ods. 1 SSP.

21. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6S/26/2017 zo dňa 28.06.2018. Týmto rozsudkom krajský súd podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. SSP zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2016/6410 O-878/2016 zo dňa 02.02.2017, ktorým Národný inšpektorát práce ako odvolací orgán v zmysle ust. § 6 ods. 1 písm. b/ a ust. § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov o odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu Inšpektorátu práce Košice č. 389/16/S zo dňa 10.11.2016, ktorým správny orgán na základe oprávnenia daného ust. § 19 ods. 1 písm. a/ zákona o inšpekcii práce uložil sťažovateľovi pokutu vo výške 1 000,- Eur, rozhodol tak, že odvolanie sťažovateľa voči vyššie špecifikovanému prvostupňovému rozhodnutiu zamietol a rozhodnutie Inšpektorátu práce v Košiciach č. 389/16/S zo dňa 10.11.2016 potvrdil.

22. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že Inšpektorát práce v Košiciach vykonal v dňoch 20.01.2016, 26.01.2016, 04.02.2016, 10.02.2016 a 22.02.2016 inšpekciu práce podľa § 7 ods. 3 písm. a/ zákona o inšpekcii práce u zamestnávateľa LABAŠ s.r.o., Textilná 1, Košice, prevádzka supermarket FRESH, Železničiarenská č. 80, Košice - Šaca. Pri výkone inšpekcie práce inšpektorát zistil, že zo strany zamestnávateľa došlo k porušeniu povinnosti stanovenej právnymi predpismi, ktoré upravujú bezpečnosť o ochranu zdravia pri práci, tieto zaznamenal v Protokole o výsledku inšpekcie č. IKO-03-23-2.2/P-B22,24,25-16 zo dňa 22.02.2016, vrátane Dodatku č. 1 zo dňa 29.02.2016.

23. Na základe vykonanej kontroly mal správny orgán za preukázané, že sťažovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 6 ods. 2 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z.z. v nadväznosti na § 5 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 395/2006 Z.z. o minimálnych požiadavkách na poskytovanie a používanie osobných ochranných pracovných prostriedkov v znení neskorších predpisov.

24. Za porušenie inšpektorát považoval to, že zamestnávateľ (žalobca) síce mal vypracovaný záznam poskytovaných osobných ochranných pracovných prostriedkov, avšak tento zoznam nebol vypracovaný na základe posúdenia rizika a hodnotenia nebezpečenstiev vyplývajúcich z pracovného procesu a z pracovného prostredia, a to vo vzťahu k pracovným pozíciám predavačov maloobchodnej predajne, konkrétne na úseku ovocia a zeleniny a predavačov na úseku mäsa.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

25. Podľa ust. § 2 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene zákona o nelegálnej práci v znení účinnom v čase vydania prvostupňového rozhodnutia (ďalej len „zákon o inšpekcii“). Inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním právnych predpisov a ostatných predpisov na

zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia.

26. Podľa ust. § 19 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona Inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak, zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ v 1 až 3 bode, v 6 bode a 8 bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100 000,- Eur a ak v dôsledku tohto porušenie vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví najmenej 33 000,- Eur.

27. Podľa ust. § 6 ods. 2 zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania prvostupňového rozhodnutia, na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci prostredníctvom osobných ochranných prostriedkov je zamestnávateľ povinný

a) vypracovať zoznam poskytovaných osobných ochranných pracovných prostriedkov na základe posúdenia rizika a hodnotenia nebezpečenstiev vyplývajúcich z pracovného procesu a z pracovného prostredia.

28. Podľa ust. § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 395/2006 Z.z. o minimálnych požiadavkách na osobné ochranné pracovné prostriedky toto nariadenie vlády ustanovuje minimálne požiadavky na poskytovanie a používanie osobných ochranných pracovných prostriedkov potrebných na ochranu života a zdravia zamestnancov pri práci.

29. Podľa ust. § 5 ods. 1 citovaného Nariadenia vlády zamestnávateľ poskytuje osobné ochranné pracovné prostriedky podľa svojho zoznamu poskytovaných osobných ochranných pracovných prostriedkov (ďalej len „zoznam“) vypracovanom na základe posúdenia rizika a hodnotenia nebezpečenstiev podľa § 4. V zozname zamestnávateľ špecifikuje konkrétne typy osobných ochranných pracovných prostriedkov, ktoré poskytuje pri jednotlivých prácach.

30. Podľa ust. § 4 ods. 1 citovaného Nariadenia vlády pred výberom osobného ochranného pracovného prostriedku, pri posudzovaní rizika a hodnotení nebezpečenstiev vyplývajúcich z pracovného procesu a pracovného prostredia, je zamestnávateľ povinný

a) analyzovať nebezpečenstvá a určiť tie, ktoré

1. nemožno vylúčiť ani obmedziť spôsobom podľa § 2 ods. 1 a

2. môžu ohroziť život alebo zdravie zamestnanca,

b) charakterizovať vlastnosti, ktoré musí mať osobný ochranný pracovný prostriedok, aby bol účinný pred nebezpečenstvami určenými podľa písmena a); ako aj charakterizovať nebezpečenstvá, ktoré môžu vyplynúť z používania osobného ochranného pracovného prostriedku,

c) hodnotiť, či osobný ochranný pracovný prostriedok, ktorý zamýšľa poskytovať zamestnancom, zodpovedá vlastnostiam podľa písmena b) a spĺňa požiadavky uvedené v § 2 ods. 3 a 4 a § 3 ods. 1 .

31. V správnom súdnom procese poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené, alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy, alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 SSP).

32. Správne súdy v správnom súdnom procese preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánu verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

33. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať či správny orgán, vecne príslušný na konanie, si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či

rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

34. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

35. Najvyšší súd SR po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach, po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu konštatoval, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

36. Podľa ust. § 462 ods. 1 SSP, ak kasačný súd po preskúmaní zistí dôvodnosť kasačnej sťažnosti, rozhodne o zrušení napadnutého rozhodnutia a podľa povahy vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo konanie zastaví, prípadne vec postúpi orgánu, do ktorého pôsobnosti vec patrí.

37. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak kasačný súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

38. Z obsahu kasačnej sťažnosti najvyšší súd zistil, že sťažovateľ v nej namieta hlavne tie skutočnosti, že výrok rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je neurčitý a pre sťažovateľa nezrozumiteľný. Rovnako má za to, že odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa požiadavku zásady obsahovosti rozhodnutia, keď výrok rozhodnutia nekorešponduje s jeho odôvodnením.

39. V tejto súvislosti kasačný súd konštatoval, že s touto námietkou je možné sa stotožniť. Z obsahu prvostupňového rozhodnutia Inšpektorátu v Košiciach č. 382/S zo dňa 10.11.2016 nesporne vyplýva, že sťažovateľovi bola uložená pokuta vo výške 1 000,- Eur za porušenie povinnosti stanovenej v ust. § 6 ods. 2 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v nadväznosti na § 5 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 395/2006 Z.z. o minimálnych požiadavkách na poskytovanie a používanie osobných ochranných pracovných prostriedkov v znení neskorších predpisov. Porušenie práva podľa žalovaného malo spočívať v tom, že zamestnávateľ síce mal vypracovaný zoznam poskytovaných osobných ochranných pracovných prostriedkov ku dňu začatia inšpekcie, t.j. 20.01.2016, avšak tento zoznam poskytovaných osobných ochranných prostriedkov nebol vypracovaný na základe posúdenia rizika a hodnotenia nebezpečenstiev vyplývajúcich z pracovného procesu a pracovného prostredia, a to vo vzťahu k pracovným pozíciám predavačov maloobchodnej predajne, predavačov na úseku ovocia - zeleniny a predavačov na úseku mäsa.

40. Vo výroku rozhodnutia prvostupňový správny orgán, okrem vyššie uvedeného porušenia zákona, uviedol, že z kontrolovaných zamestnancov mal ochrannú pracovnú obuv poskytnutý zamestnanec N. Ž., manipulant tovaru, avšak kontrolovaní zamestnanci, predavači MOP na úseku ovocia a zeleniny a predavači na úseku mäsa, na ktorých zamestnanci pravidelne manipulujú s bremenami A. S., M. B., Y. M., V. F., nemali poskytnutú ochrannú obuv, protišmykovú.

41. V súlade s filozofiou MOP a EÚ vyjadrenou napr. v čl. 5 ods. 1 Smernice 89/391 povinnosti a iné požiadavky pri zaistovaní BOZP musí vo všetkých stránkach vykonávať zamestnávateľ. Základná povinnosť zamestnávateľa je ustanovená v § 147 ods. 1 Zákonníka práce. Podľa predmetného ustanovenia zamestnávateľ je v rozsahu svojej pôsobnosti povinný sústavne zaistiť bezpečnosť a ochranu zdravia zamestnancov pri práci a na ten účel vykonávať potrebné opatrenia vrátane zabezpečovania prevencie potrebných prostriedkov a vhodného systému na riadenie ochrany práce.

Zamestnávateľ je povinný zlepšovať úroveň ochrany práce vo všetkých činnostiach a prispôbovať úroveň ochrany práci meniacim sa skutočnostiam.

42. Zamestnávateľovi vyplývajú nad rámec § 147 ods. 2 Zákonníka práce právne povinnosti vo sfére ochrany práce z viacerých právnych prameňov. Ide napríklad o zákon č. 124/2006 Z.z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov v spojení s Nariadením vlády č. 395/2006 Z.z. o minimálnych požiadavkách na osobné ochranné pracovné prostriedky.

43. V súlade s ust. § 6 ods. 2 zákona č. 124/2006 Z.z. je zamestnávateľ povinný na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, okrem iného, vypracovať zoznam poskytovaných osobných ochranných pracovných prostriedkov na základe posúdenia rizika a hodnotenia nebezpečenstiev vyplývajúcich z pracovného procesu a z pracovného prostredia.

44. Toto ustanovenie teda ukladá zamestnávateľovi povinnosť poskytovať osobné ochranné pracovné prostriedky podľa svojho zoznamu poskytovaných osobných ochranných pracovných prostriedkov, ktorý je vypracovaný na základe vykonanej analýzy rizík vyplývajúcich z pracovných procesov.

45. V prejednávanej veci ako už bolo povedané vyššie, z výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia je zrejmé, že pokutu uložil žalovaný správny orgán podľa ust. § 6 ods. 2 zákona č. 124/2006 Z.z., z ktorého vyplýva, že táto by v tomto prípade mala byť uložená za to, že sťažovateľ nemal vypracovaný zoznam poskytovaných osobných ochranných pracovných prostriedkov na základe posúdenia rizika a hodnotenia nebezpečenstiev vyplývajúcich z pracovného procesu či z pracovného prostredia.

46. Z ďalšej výrokovej časti tohto rozhodnutia ako aj z odôvodnenia tohto rozhodnutia však vyplýva, že žalovaný správny orgán vytyka sťažovateľovi skutočnosť, že jednotliví pracovníci nemali v čase vykonávania inšpekcie poskytnutú protišmykovú ochrannú obuv.

47. V tomto prípade kasačný súd uvádza, že ust. § 6 zákona o BOZP stanovuje zamestnávateľovi povinnosť bezplatne poskytovať svojim zamestnancom pracovný odev a pracovnú obuv, avšak v ust. § 6 ods. 2 písm. b/. Pokuta bola sťažovateľovi uložená podľa iného zákonného ustanovenia a síce podľa ust. § 6 ods. 2 písm. a/. Z vyššie uvedeného vyplýva, že výroková časť rozhodnutia o uložení pokuty je zmätočná, keď žalovaný správny orgán uviedol zákonné ustanovenie, podľa ktorého mal byť sťažovateľ sankcionovaný za to, že nemal vypracovaný zoznam osobných ochranných pracovných prostriedkov na základe posúdenia rizika a hodnotenia nebezpečenstiev vyplývajúcich z pracovného procesu, avšak z druhej výrokovej časti tohto rozhodnutia ako aj z odôvodnenia vyplýva, že pokuta mu bola uložená za to, že svojim zamestnancom neposkytol protišmykovú obuv. Žalovaný, ako odvolací orgán, túto zrejmú nesprávnosť v priebehu odvolacieho konania neodstránil. Napriek námietke sťažovateľa (žalobcu), tejto skutočnosti nevenoval pozornosť krajský súd.

48. Z hľadiska ustálenej súdnej praxe považuje kasačný súd za potrebné vo veci zdôrazniť, že výrok rozhodnutia o postihu za správny delikt musí obsahovať popis skutku, s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade evidencie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným.

49. Taktiež je potrebné upozorniť na skutočnosť, že výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, keďže sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania, z čoho vyplýva, že musí byť určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania.

50. V tejto súvislosti kasačný súd upozorňuje na rozhodovaciu činnosť tunajšieho súdu, napr. 2Sžo/238/2009, z ktorého záverov vyplýva, že „...vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním a tento záver má oporu v ust. § 47 ods. 2 správneho poriadku. Taktiež je potrebné uviesť, že záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie príslušného správneho deliktu z hľadiska

vecného, časového a miestneho plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky, pretože i na rozhodovanie o správnych deliktoch je potrebné aplikovať požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách. V čl. 6 ods. 1 Dohovoru vyplýva, že veci priestupkové a taktiež veci správnych deliktov je potrebné považovať v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry za veci, ktoré majú charakter konania o trestnom obvinení. Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem veci trestného charakteru, musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie, možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určené nedovolené konanie či opomenutie...“

51. V prejednávanvej veci kasačný súd súhlasí so sťažnostnou námietkou žalobcu (sťažovateľa), že v danom prípade žalovaný správny orgán vo veci vydal zmätočné rozhodnutie, keď vo výrokovej časti rozhodnutia uviedol jednu právnu normu, pod ktorú subsumoval dve rôzne porušenia zákona, pričom odôvodnenie tohto rozhodnutia je rovnako nezrozumiteľné a zmätočné, čo je dôvodom pre zrušenie rozhodnutí správnych orgánov.

52. V súlade s vyššie uvedenými úvahami si Najvyšší súd SR osvojil záver, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom a keďže krajský súd žalobu zamietol, jeho rozhodnutie bolo potrebné zmeniť a rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie v súlade s ust. § 462 ods. 2 SSP.

53. V ďalšom konaní bude správny orgán viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 469 SSP), rešpektovať právne predpisy, ktorými je upravené administratívne konanie a vo veci opätovne rozhodne.

54. O trovách súdneho konania rozhodol Najvyšší súd SR s prihliadnutím na ust. § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 2 SSP tak, že úspešnému žalobcovi (sťažovateľovi) priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, tak na kasačnom súde ako i krajskom súde. O výške náhrady rozhodne správny súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktoré vydá jeho súdny úradník podľa § 175 ods. 2 SSP.

55. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.